

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΣΔΕΚΗΣ

Το φως κοντά στο μηδέν

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΜΟΣ

Στον γενέθλιο τόπο μου

ANTIΔΩΡΟ

Αντίδωρο

ΑΠΟ ΠΑΙΔΙ ΑΝΕΒΑΙΝΩ τα βουνά
Άλλοτε κοντά στον πατέρα ξυλοκόποις
κι άλλοτε μόνος ταξιδιώτης
Ακούγοντας τη μάνα μου να λέει με φόβο
«Πρόσεχε, παιδί μου, νύχτα μην περάσεις
απ' της Νέγκουρης το ποτάμι,
μη τυχόν και ακούσεις το αίμα
των σκοτωμένων που βογκά·
ούτε απ' της Αγιάς Παρασκευής το αλώνι,
στον χορό πάνω μην πέσεις των Νεραίδων
και σου πάρουν τη μιλιά.
Όπου πας, και όπου γυρίζεις,
σημάδια να βάζεις μη χαθείς».

Η μνήμη είναι ο χάρτης που με οδηγεί
Εκείνος ο κόσμος μέσα στο φως
που σήκωσε στους ώμους του το πεπρωμένο

Οι σκιές τους περνούν τη νύχτα το κατώφλι μας
Το τρίξιμο ακούγεται απ' το βήμα τους
στις σκάλες, η κρατημένη ανάσα τους...
Δεν στέκονται στη φωτιά να ζεσταθούν,
μια ματιά μόνο γύρω και φεύγουν.

Μεγάλη δρασκελιά
και πώς να τους προφτάσεις

Αθόρυβη, μυθική η μετακίνησή τους
στο άγνωστο, στο αιώνιο,
χωρίς καμιά άκαιρη στάση στον χρόνο
Άφεση για το αμετάβλητο της αυτοτέλειας
της ελευθερίας

Τους εμπιστεύεσαι,
αρκεί να τους κοιτάξεις στα μάτια
Η αναγνώριση της ανιδιοτέλειάς τους
είναι η ομορφιά που διασώθηκε,
πιθανόν και πιο αυτάρκης
Απροσποίητη, ακέραια
ελαφρύνει τον θάνατο,
τον κάνει σχεδόν ένα τίποτα,
χαμάλη της ανωφελείας

Το καλό ανθίζει όταν του δίνεσαι
Το φως βουίζει σαν μέλισσα στα φύλλα του
Κλείνει τους λογαριασμούς με τον θάνατο
Οι δύσπνοιες των μνημάτων σταματούν
Όλα όσα γίνονται ερήμην της ζωής

Το τραγούδι κάνει κύκλους,
νιώθοντας εκείνο το ανεπαίσθητο σκούνημα
της δίψας του κόσμου
Πανέμορφο,
με το ανάλαφρο περπάτημα δελφικής Ιέρειας
Με δικαιοσύνη μετακινείται στο απέραντο
ανιχνεύοντας τις φλέβες μιας ζωής που πέρασε

Και είναι εκείνες που πιότερο κρατούν τον ρυθμό,
αναγνωρίζοντας τις δυσκολίες των αφαιρέσεων
της λύπης
Των ατέρμονων πολέμων του μηδενός
Τον ίλιγγο που φέρνει το ρόδο του ήλιου
Το ήρεμο παρόν του ανέμου

Η μέρα μοιάζει με αιωνιότητα
Περνά τον ποταμό χωρίς να βραχεί
Στις ψηλές βουνοκορφές θα περπατήσει
τη μορφή, παίρνοντας τις πιο πολλές φορές,
ασκητών και αγίων

Το καλό ανθίζει όταν του δίνεσαι
Βρίσκει την πηγή του νερού να πιει ο διψασμένος
Τα γέρικα άλογα θέλουν αγάπη
και ανοιχτό τον θόλο τ' ουρανού, για να πεθάνουν

Από παιδί ανεβαίνω τα βουνά,
με ήλιο, με βροχή, με χιόνι
Τη ζωή αγγίζοντας λίγο ψηλότερα,
με τα φιλιά και τα «σ' αγαπώ»
της δικαιοσύνης το ανθισμένο ρόδο

Τέτοια ομορφιά άλλη δεν έχω δει
Τόπο να δίνει και ουρανό στα πουλιά
Χιλιάδες βολτ κοινοκτημοσύνης
Ίσως μόνο
λίγο πιο λυπημένο το φεγγάρι
ανέγγιχτο, πιο ερωτικό